

[Forsvarsministeren.]

dende var helt klar over, at radartårnet ikke måtte fotograferes, og at han således overtrådte gældende lov, dels forelå der en sikkerhedsmæssig kompromittering af et af vore militære anlæg, idet fotografier af et radartårn kan afsløre radarens styrke og rækkevidde.“

Således var svaret dengang, og jeg synes, det var rigtigt. Der er visse ting, vi er nødsaget til at beskytte, og det gælder selvfølgelig i særlig grad varslingsanlæggene, hvis betydning jeg tror vi alle mener er meget stor, og hvor det jo har vist sig også ved begivenheder, der ikke ligger langt tilbage i historien, at de efterretninger, vi kunne få, havde en meget væsentlig betydning for vores vurdering af både, hvad vi skulle gøre, og hvad vi ikke skulle gøre.

Derfor er vi, når vi ser på disse grænser, der selvfølgelig er vanskelige at sætte, for, hvornår man skal hemmeligholde noget, hvornår man skal rejse tiltale for et brud på hemmeligheden, nødsaget til navnlig at se på den beskyttelsesværdige interesse. Jeg mener, at varslingsanlæggene er noget af det, vi har den allerstørste interesse i at beskytte, fordi det kan være katastrofalt, hvis en modstander får et sådant kendskab til disse varslingsanlæg, at de sættes ud af funktion, hvilket jo også kan ske på anden måde end ved direkte krigsmæssige midler, f. eks. ad elektronisk vej. Derfor er det ikke bare et spørgsmål om, hvorvidt man har på fornemmelsen, hvor anlæggene ligger, det er også et spørgsmål om, at der er et sådant ukendskab til enkeltfunktionerne, at der ikke er et fuldstændigt kendskab til anlæggene. Det er svært, det ved vi, at holde noget hemmeligt her i landet. Jeg tror dog, det kan lykkes med de vigtigste installationer; jeg mener også, vi har set et bevis på det i forbindelse med disse sager. Hensigten har jo været — det er direkte udtalt — at afsløre varslingsanlæggenes system. Jeg kan imidlertid se, at denne afsløring indeholder så mange fejl, at jeg mener at kunne sige, at der er en mening med, at disse anlæg fortsat er omgivet med hemmelighed.

Forespørgeren (Kjær Rasmussen): Tinget har naturligvis krav på at kende de spørgsmål, som jeg uddelte til ministrene for ca. 3 timer siden. De lød:

1 a) Har regeringen eller dens medlemmer på noget tidspunkt, siden Kejsergadesagen først dukkede op, modtaget nogen henvendelse — direkte eller indirekte — fra amerikanske myndigheder, herunder CIA og NSA? Ja eller nej? I bekræftende fald hvilke?

1 b) Har danske militær- eller politi-myndigheder på noget tidspunkt, siden Kejsergadesagen først dukkede op, modtaget nogen henvendelse — direkte eller indirekte — fra amerikanske myndigheder, herunder CIA og NSA? I bekræftende fald hvilke?

2) I Orientering i Danmarks radio i tirsdags — og for øvrigt også her i tinget i dag — oplyser justitsministeren, at han definerer personer på det „politiske overdrev“ som dem, der af efterretningstjenesten med føje mistænkes for at overtræde straffeloven, og at alle sådanne naturligvis bliver registreret. Til den ende var der også nogle spørgsmål.

a) Hvad er regeringens begrundelse for, at personer, som med føje mistænkes for overtrædelse af straffeloven, ikke skal indbringes for domstolene, så mistanken kan efterprøves, men at det alene afhænger af efterretningstjenestens skøn?

b) Hvor mange registreringer er efter den 30. september 1968 blevet slettet fra kartotekerne?

c) Hvorfor er personalet i politiets efterretningstjeneste siden 1967 steget fra 60 til 100 mand?

d) Hvorfor er omkostningerne for efterretningsvæsenet ikke faldet siden den 30. september 1968, og hvor meget er de steget?

e) Hvor mange domme om ulovlig politisk virksomhed er der siden 30. september 1968 blevet afsagt ved domstolene?

f) Hvilken kompetence har kontrolrådet med hensyn til militærets hemmelige kartoteker (som ifølge forsvarsministeren forvaltes efter de samme retningslinjer som politiets)?

g) Vil ministeren redegøre for, hvilken garanti man har for, at efterretningstjenesten ikke arbejder med andet kartoteksmateriale end det, man lader det såkaldte kontroludvalg få adgang til?

3) Vil regeringen drage omsorg for, at en uvildig instans udpeget af rektoratet og studenterrådet ved Københavns universitet